

Roata morii

de George Coșbuc

Stăteam pe gânduri, eu și gloata.

La roata morii ne uitam

Și de-n zadar ne frământam,

Că de-adevăr noi tot nu dam:

De ce să-nvârte roata?

– "Păi, nu-nțelegi tu românește?

– Vezi scocul?

" – "Văd." –

"Și ce-i pe scoc?

" – "E apă."

– "Bun! Stă apa-n loc?"

– "Ba vine."

– "Ei, acum cioc-poc

Și roata să-nvârtește!"

Moraru-și scutură luleaua

Râzând. Avea el azi ce-avea

Căci alte-dăți când ne vedea

În jurul morii ne făcea

Primire cu nuiaua.

Eram voioși că sta s-asculte

Și ne spunea ce e, ce nu-i.

Dar cum era puțin năprui

Făcea ca din cioc-pocul lui

Să nu-nțelegem multe.

– "Da' roata carului ce face?

Se-nvârte?" – "Da." – "Ba cum, ehei!

Se-nvârte ea de capul ei?"

– "Ba, când o-mpingi."

– "Eu ce spusei? Se-nvârte-așa, și pace.

Iar-roata ici... o-mpinge apa."

Acum noi toți am hohotit.

Morarul ăsta e smintit:

Când vrea să doarmă pe-odihnit,

El pat își face grapa!

Că de-ar împinge-o, ea nebuna

S-ar năpusti, ieșind din scoc,

S-ar duce pe pârău cioc-poc

– Dar uite, roata stă pe loc

Și totuși umblă-ntruna.

– "Ei, bat-o Dumnezeu s-o bată!

Dar cum să plece dac-o legi

De moară, mă! Nu mă-nțelegi?

Cu voi nu mântui zile-ntregi:

Ea stă, că e legată!"

Să-ți faci acum, creștine, cruce!

Priveam cu spaimă la morar.

O legi? și stă! Dar e-n zadar!

Și roata doar o legi la car,

Și ea se duce, duce!

– "Se duce roata? Bun, dar carul?

El stă pe loc ca mine-acum.

El fuge crezi? Ba nicidecum,

Fug numai roțile pe drum"

– Ei, zi: nu-i prost morarul?

Și ne temeam să nu se bată,

Că prea l-am zăpăcit de tot.

Păi carul stă? Minciuni de-un cot!

Ba carul fuge ca netot

Cu roatele deodată!

– "Am zis că nu? Ba, fuge doară

Ei, fuge, vezi! Știam și noi.

De ce n-o ia la fug-apoi

Și moara ta cătră zăvoi

Cu tot ce e prin moară?

Moraru-și puse-n sân luleaua,

Tăcut și grav: se pregătea

La sfat cu noi altfel să stea;

Și ce dovadă-i trebuia

Mai bună ca nuiaua?

Iar ce-a urmat la ce-aș mai spune?

Noi n-am ajuns la nici un rost.

Tu zici: – „Erai, băiete, prost,

Și roata pentru tine-a fost

A patra dimensiune!" Și-apoi?

Eu văd și astăzi gloata

Făcând așa! Tu nu-ntâlnești

Atâtea fapte omenești,

Le vezi, le-auzi, și te crucești

De ce se-nvârte roata?

Cuiul - de T. Arghezi

Într-o vreme la-nceput
Si-ntr-un leat nemaistiut,
Care, nu pot sa însemn,
Casele erau de lemn.
Si ulucile de scînduri,
Ca si azi, întinse rînduri,
Puse strîmb si cap la cap
Si proptite cu protap.
Dar zburau cu fiecare
Vînt mai tare,
Case, garduri si patule;
Si în timpurile toate
Grijile erau destule.
Le-adunai împrastiate
Si-ncepea din nou si iar
Truda muncii în zadar.
Ca sa scoli din clatinare
Iarasi doagele-n picioare
Si din nou sa le anini

Cu te miri ce radacini.

Nazdravan, cum altul nu-i
Un baiat al nimanui
Nascoci, atunci, un cui.
Si l-a scos si aratat.
Cuiul nou o saptamîna
A umblat din mîna-n mîna.
A fost strîns si pipait,
pus pe limba, mirosit,
Nici-un om nu înțelege
Cuiul teapan cum sa lege,
Fara funii si curele,
Scîndurile între ele.
Nazdravanul si golanul
Îl înfipse cu ciocanul.

Zice unul: "- Dragul meu,
Asa cui faceam si eu,
Poate chiar mai dichisit,
Însa, vezi, nu m-am gîndit.